

Караконджулчо и пухчетата

- Мисля, че е вече време! – каза Литографчето, дъвчейки една малка крушка.
- Ама как ще го понесеш всичко? – Караконджулчо поклати глава в недоумение. – Аз съм ти приготвил три кутии и нещо, и то без последното пране...
- Няма да го нося само аз я! Ще дойдем цялата дамска ложа. Ти ги приготви на топки и да се надяваме, че няма да е ветровито. Средно колкото едно кюфтенце всяка топка, повече едва ли ще е необходимо. Уф, кое време стана, като му е хубаво на едно създание, изобщо не си дава сметка за времето. Хайде, до утре заран.

Бабата се събуди от някакво предчувствие. Неспокойният ѝ сън включваше разноцветни таласъмчета, които се надбягваха с някакви черни летящи същества, които отначало приличаха на прилепи, но при по-продължително вглеждане добивата чертите на Дактилчо, макар че грачеха досущ като Литографка. Най-доброто лекарство срещу кошмари си оставаше топлото мляко с шоколадова бисквитка, затова Бабата се запъти към кухнята.

Под вратата се процеждаше светлина, която странно примигваше. Бабата внимателно помириса въздуха, за да е сигурна, че зад вратата няма пламъци. Миришеше на прано бельо. Възрастната дама бавно натисна дръжката.

Предчувствието не беше я излъгало. Подът беше осеян с мъхести топки в най-различни нюанси на сивото. Имаше сиво с бяло, сиво с червено, сиво със синьо, сиво в непонятна смес от зеленикави мъхчета и даже сиво с пижамено розово. Сред тези топки тичаше като гламав Караконджулчо и се опитваше да ги търкаля всичките едновременно. На масата седеше здраво вкопчен Дактилчо, а до него стоеше наполовина изядено кюфтенце. Това с кюфтенцето беше достатъчно да наруши порядъка на Вселената.

- Трябваше да отида да вдигна Бенемот, той щеше се справи по-добре с топките! - почти проплака Караконджулчо без да спира да тича. Дактилчо му помаха с крило, опитвайки се да привлече вниманието на таласъмчето към Бабата.
- За какво са ти толкова топки? – попита тя втрещено.
- Как за какво? Днес идват Литографка и приятелки, нали вече няма дървета с пухчета, а за гнездата трябва нещо мекичко, иначе яйцата няма да се стоплят достатъчно, затова съм им събрал мъхчета от сушилнята. Те ще дойдат след десетина минути, а топките още не са готови! Навън духа вятър, ще се разхвърчат тези мъхчета, а вече няма време за събиране на нови, няма да има нови археоптериксчета!
- Слушай, спри, че от това въртене ми се завива свят! Ти нали се сещаш за онази пижама на Детенце, която вече не му става?
- Която е на маскировъчни петна? Трябва да е още в шкафа му, то си я обича.
- Нищо, ще я прежали за благородната цел. Тичай да я донесеш докато аз извадя шевната машина, така и така няма да се спи...

Кварталният полицаи Джон се връщаше у дома призори. Смяната се беше проточила, наложило се беше да разтърват няколко подпийнали граждани, да отнемат няколко хладни и топли оръжия, и като за капак в самия край ги извикаха да изнесат полуживите жертви на някакъв езотеричен салон. Някакъв гуру беше обещал на последователите си видения на сукубуси, ако успеят да изпушат докрай благоуханните му треви. Дали бяха видели сукубуси си оставаше неясно, но че в следващите няколко часа щяха да виждат тоалетни чинии отблизо – това им беше в кърпа вързано, мислеше Джон. Атмосферата в плътно затворения салон можеше да се реже с циркулярен трион. Полицаят сам беше кашлял няколко минути след като бяха успели да разбият вратата и да изнесат жаждушите просветление на чист въздух. Лепкавата сладникава миризма сякаш следваше жертвите си.

Над Джоновата глава прелетяха ято археоптерикси в цветовете на дъгата. Всека една от тях, защото това беше целокупната дамска ложа на Литографкиното ято, носеше малка торбичка цвят маскировъчен, издута до пръсване от мъхчета, и здраво завързана да не се разпилее скъпоценният материал. Джон беше любител орнитолог и веднага разпозна археоптериксите. Но понеже беше сигурен, че те са отдавна изчезнал вид, примигна няколко пъти в бледата светлина на утрото. Вероятно това бяха обикновени врабци, а той се беше надишал от онази гадост и сега му се привиждаха разни разноцветни пера и археологични форми, си помисли полицаият. Той помириша ръкава на униформата си. Миризмата си стоеше.

- Поне и на мен да ми се беше привидял сукубус, що ли? – помисли си младият мъж на глас. Погледът му се плъзна към прозорците на съседката Ева, която по форма го докарваше много близко до заветната мечта. И наистина, зад бледорозовото перде се виждаше силует, който загатваше за възможност за най-различни непристойни пози. Ева беше убедена привърженичка на йогийските упражнения, и по съвместителство прокурор. Джон въздъхна. Този сукубус се явяваше обикновено в строг черен костюм, високи черни токове и огромна черна чанта от крокодилска кожа. Джон предполагаше, че Ева лично я е одрала от изначалния й притежател с помощта на няколко заточени параграфа от Наказателния Кодекс. Цялата Съдебна Палата беше осеяна със счупените зъби на няколко поколения У-хромозомни, които се бяха опитали да намерят път към сърцето на Ева. Джон погледна с копнеж към новата поза зад пердето и почувства, че някой го наблюдава. Инстинктът му на полицаи сработи безукоризнено и той се озова с изваден пистолет срещу... котарака на съседите. Джон прибра оръжието в кобура и разтри слепоочията си.

- Извинявай, приятелче, преработил съм се! Ти поне с мацките сигурно нямаш грижи, те са по-лесни за свалка от прокурорките. Де да можеше да ми дадеш акъл как да подходя... – ръката на Джон описа една дъга към Евиния прозорец и после помахна на Бенемот. Джон тръсна глава и отиде да спи.

- Уф, това си беше съвсем близко до разкриване на конспирацията! - въздъхна Бабата зад перваза на кухнята, откъдето тя наблюдаваше сценката с перископа, който Детенце беше построило за един училищен проект. – Добре, че пуснахме Бенемот да отвлече вниманието на човека.

Бенемот влезе с котешка стъпка.

- Заслужил съм си топлото мляко! Друг път обаче, Караконджулчо, такива операции трябва да се планират предварително, че шиенето отнема повече време. Впрочем, на човека трябва да се помогне! Той решително е хлътнал по онази мацка с йогийските номера. Трябва да пратим Дактилчо да пита нейния папагал какво да направим.